

JANUARI | 2025

ASC '62

NIEUWSBRIEF



Hoofdredactioneel Commentaar

Het nieuwe voetbaljaar is inmiddels alweer enkele weken onderweg en gezien de drukte op sportpark Gerner lijkt 2024 al welhaast een eeuw geleden. Het leer wentelt over de velden, en na eerst de nieuwjaarsreceptie en daarna het dartstoernooi is de eerste échte volle voetbalzaterdag inmiddels weer afgewerkt. Competitiewedstrijden voor de meeste ploegen, anderen warmen zich nog op via oefenpotjes.

De metamorfose van het clubgebouw is tijdens de laatste weken van het vorig jaar zo goed als afgerond. De lichten flikkeren blauw en wit, de gordijnen hangen en de fraaie foto's en ingelijste relikwieën doen het nostalgische hart harder kloppen. Nijverheid en vlijt en handen uit de mouwen, zoals het de vereniging kenmerkt. Een en ander werd ondertussen onderstreept met de huldiging van jubilarissen. Bij elkaar opgeteld toch al gauw honderden jaren aan betrokkenheid.

Het mediateam van ASC'62 heeft evenmin stilgezeten en na de nieuwsbrief van november ligt er nu een gloednieuwe editie klaar. Met ruimte voor grappen en grollen, maar ook verhalen over de mens achter het voetbaldier. En tactische analyses, om het spelinzicht onder de leden te vergroten. Veel leesplezier!

In deze nieuwsbrief

Drie oud-Ommenaren

Jan Steen

Jan Wittenberg

Fred Lanjouw

Column

Herman Oosterhaar

En andere bekende rubrieken

De ASC-er op stap

Trainerspraat

C
O
L
O
F
O
N

Redactie:
Arjan Bosch,
Niels Pasma,
Bea Slotman,
Brian Stokvis,
Finn Stokvis,
Amos Uitslag

Fotografie:
Mirna Nijenhuis,
Kristian Giesen,
Eigen foto's

Email:
mediateam@asc62.nl

Vormgeving:
Carlijn van Gelder



Van het bestuur,

Allereerst wens ik jullie namens het bestuur een gezond, sportief en gelukkig 2025 toe.
We weten niet wat dit jaar ons brengt en misschien is dat maar goed ook.

We hebben 4 januari onze goedbezochte nieuwjaarreceptie gehouden waar we, naast elkaar een goed jaar te wensen, 13 leden in het zonnetje gezet hebben omdat ze 25, 40, 50 of zelfs 60 jaar lid zijn van onze vereniging. We mogen daar met elkaar best trots op zijn, niet alleen die leden maar wij allemaal.

Bij een nieuw jaar horen goede voornemens. Afvallen, minder stress en meer sparen zijn de populairste goede voornemens voor 2025. 36 procent van de Nederlanders heeft dit jaar weer goede voornemens en 63 procent, ziet daar juist vanaf. Veelgehoorde redenen zijn dat mensen 'het toch niet volhouden' en daarom niet eens beginnen. Anderen zeggen dat ze al gezond genoeg leven en dat ze niets gaan veranderen aan hun levenswijze.

Het nadenken over goede voornemens alleen al doet vaak zaken veranderen. Zoals ik in mijn toespraak al aangaf: heb eens als goed voornemen iets voor de vereniging te doen (als je dat al niet deed). We moeten met elkaar de vereniging draaiende houden en dan maken vele handen licht werk. Het gaat er niet om dat je nu je bed op Gerner moet zetten maar het gaat er wel om dat je je talenten ook inzet voor de vereniging. En wees eerlijk, we hebben allemaal heel veel talenten. Wij zijn als bestuur dan ook heel blij dat we meestal niet tevergeefs een beroep op jullie kunnen doen, en zo hoort het ook.

2025. Hoe zal het gaan met Trump? Met de oorlog in Oekraïne?
Met het conflict in het Midden-Oosten? Met de economie? Met het vinden van een huis?
Met je baan? Heel veel vragen die stress kunnen geven.

Laat dan de zaterdag een dag van ontstressen zijn, sportief bezig, gezellig een derde helft waar het vaak nergens over gaat. En als je dan om 19.00 uur naar huis fietst denk dan: ik ben blij dat ik lid mag zijn van deze mooie vereniging die mij veel brengt en die ik mijn deel geef.

Ik wens iedereen een goede tweede seizoenshelft, geniet ervan en zorg voor elkaar.

Namens het bestuur,

Bert Visscher

Voorzitter



De Spreuk van de Breuk

Het is elke week weer watertanden van de spreuk van de Breuk. Deze wijze woorden van Tristan worden elk weekend door het social media kanaal van @asc62_heren_2 de wereld in geslingerd. Om een voorbeeld te geven van zijn inzichten hier de meest indringende quote van afgelopen tijd.

De Spreuk van De Breuk:

“Als die het licht had uitgevonden dan zaten we nu nog in het donker”

11 - 10 - 2024

Grootste overwinning

ZATERDAG 30 NOVEMBER



ASC '62 3

7-0



WVF 6

Grootste verliespartij

ZATERDAG 14 DECEMBER



SEH VR1

11-1



ASC '62 VR2

KWARTET VAN DE NIEWSBRIEF

Wat had de goedheiligman het mietersmooi voor elkaar, nog beter dan die ene Gort van 5 december vorig jaar. Deze Sint had een echte bierpiet, en laten we Bolle Beun zeker niet vergeten. Tijdens het weekjournaal gaf de Sint het hele clubgebouw een zweoel blik. Sint, voor ons ASC'ers ben jij veel knapper dan die Merel Westrik. En zo had Sinterklaas de flesse bier links, 't grote boek rechts, zien deerne Linda op knie en wieters niet zo gek veel meer te doen. TuutTuut de groetjes van Ruud

TOPCOACH

Benjamin Stokvis

Wenst te pas of te onpas iedereen fijne feestdagen. Zelfs wanneer stadionspeaker Herben Scherpenkate op X aangeeft zonder te kunnen, trekt onze labrador Marnix zijn handen niet terug voor de warme kerstgroet.

@hscherpenkate
[Svp geen geen kerstgroeten via dit medium én WhatsApp. Beetje te veel.]
18:46

@marnixhoi
[Fijne kerst Herben!]
20:11

GRUUNE VINGERS

DJ Buffel

Gaat sinds november over het wel en wee + toestand van onze grasvelden. Kennelijk moet hij nog leren grasmaaien bij Gruune Jopie, want vanaf november tot en met de winterstop is er maar twee keer een zaterdag op normaal gras gespeeld. Volgens bronnen is deze Buffel niet dol op gewoon gras maar op kunstgras.

TUUTTUUT

Sinterklaas

Bokst met één weekendje coachen samen met assistent David Grobbée het volgende cv bij elkaar:
-Frankrijk
-Valencia
-Sparta
-Liverpool
Zo wist Benjamin Valencia naar het kampioenschap te coachen, helaas waren daarna de volgende uitdagingen een stap te groot. Dat dit tijdens het huidige kersttoernooi in De Trefkoele+ gebeurt en de voetballers nu niet spelen voor een paar miljoen maar een grote slagroomtaart, zien we even door de vingers.

KERSTGEDACHTE

Marnix Valk

ASC '62 heren 1

Zaterdag 2 november was de dag van de Vechtdalderby tegen FC Ommen. ASC '62 startte echter slecht aan de wedstrijd en keek al na 3 minuten tegen een 0 - 1 achterstand aan. En na een matige 1e helft was dit tevens de ruststand. In een veel betere 2e helft was het Pasman die een kwartier voor tijd uit een directe vrije trap de gelijkmaker produceerde. Wat meteen de eindstand betekende. ASC '62 kreeg de Ommenaren in de slotfase niet op de knieën. Later die dag werd het nieuws bekend gemaakt dat de contracten van trainers Oosterhaar en Zwiggelaar met een seizoen verlengd zijn tot en met het seizoen 2025 - 2026.

Een week later stond de uitwedstrijd tegen SVM uit Marknesse op het programma. Hier kunnen we kort over zijn. Een vervelende wedstrijd in een negatieve sfeer die met een 0 - 1 zege, doelpunt wederom Pasman, werd afgesloten.

Weer een week later het affiche ASC '62 - CSV '28, een heuse topper in de 3e klasse O. Na een paar gemiste kansen in de openingsfase was het Niloy Haroun die na een half uur spelen de openingstreffer voor zijn rekening nam. Met deze stand werd de thee bereikt. Waar ASC '62 meerdere malen de kans had het duel in het slot te gooien, weten de Zwollenaren in de dying seconds de toch wel verdiende gelijkmaker te forceren. En dat terwijl ze al een kwartier met toen man speelden na een rode kaart voor spits Hakstege.

Midweeks werd er op woensdag 20 november gebekerd tegen SV Vasse. In een forse sneeuwbuï maakte ASC '62 de eerste 10 minuten meteen duidelijk dat er vandaag niets te halen viel in Dalfsen. Pim van Gelder was het goudhaantje met 2 treffers. Een kwartier voor tijd konden alle Vassense illusies de ijskast intoen Jesse Bos de 3 - 0 aantekende. ASC '62 ging weer de koker in voor de volgen de bekerronde. Hierin werd een uitwedstrijd tegen 1e klasser DTS Ede geloot. De wedstrijd wordt 22 februari om 15:00 uur gespeeld. De opvolgende zaterdag stond de uitwedstrijd tegen Rouveen in de agenda.

ASC '62 ontpopt zich de laatste jaren tot een ware angstgegner voor de mannen uit Rouveen.



En ook vandaag stak dit feit weer de kop op. Door doelpunten van Wouter de Boer, die er maar weer eens een corner ineens inschoot, en Niloy Haroun in de slotfase won ASC '62 deze lastige uitwedstrijd met 0 - 2.

Zaterdag 30 november weer een Zwolse tegenstander op sportpark Gerner, de 4e al dit seizoen. Ditmaal kwam Dieze West op bezoek. In een matige wedstrijd bleven ook vandaag de punten op Gerner. Matchwinner was Joren Drost met een doelpunt in de 12e minuut.

De laatste wedstrijd voor de winterstop werd in Hoogeveen afgewerkt, op bezoek bij De Weide. In een gezapige wedstrijd trok ASC '62 aan het eind aan het kortste eind. Waar de uitgenaste Dalfsenaren dit soort klusjes in de regel in hun voordeel weten te slechten, lukte dat vandaag niet. Waarbij aangemerkt moet worden dat ze de pech hadden dat in de 18e minuut een glazuivere goal onterecht werd afgevlagd door de Hoogeveense grensrechter. Na 90 minuten stond er 2 - 0 op het scorebord. Na de eerste 11 wedstrijden bezet ASC '62 de 4e plaats op de ranglijst met 21 punten. De 1e wedstrijd na de winterstop op 18 januari eindigde in 3 - 3.





ASC '62 dames 1

De maand november is een lastige maand voor vrouwen 1. Tijdens trainingen raken er verschillende speelsters geblesseerd. Is het belastbaarheid of is het de belasting? We houden het maar in het midden maar de trainingsload is wat naar beneden gebracht en Marit en fysiotherapeuten van Balans hebben de handen vol aan onze speelsters.

Op 2 november spelen we uit tegen ESC Elburg. Een fysiek stevige ploeg die de strijd opzoekt en uiteindelijk kunnen we niet goed mee. Omdat we op dat moment niet anders kunnen, speelt Jasmijn als rechterverdediger. Een vreemde plek voor haar maar ze heeft het naar vermogen gedaan. Uiteindelijk verliezen we met 4 - 2.

Op 9 november spelen we een bizarre thuiswedstrijd tegen EDON. We zijn veruit de beste ploeg maar gaan met de rust met 0 - 4 de kleedkamer in.

Als je zelf de vele kansen niet pakt dan doet de tegenstander dat zeer geraffineerd. Uiteindelijk komen we terug tot 2 - 4 maar we hebben een lesje effectiviteit gehad. De volgende wedstrijd verliezen we zeker niet van deze ploeg.

Aansluitend hebben we met de volledige vrouwenafdeling een pink party in de kantine. Iedereen is in het roze verkleed en het was mooi om te zien dat ook de begeleiding volledig in het roze aanwezig was.

Nadat quizmaster Indy met ons door alle vragen ging konden de dames zich gaan richten op de dansvloer. Een prachtige start om zo de verbondenheid met elkaar te ervaren.

Heino blijkt voor de vrouwen op 16 november een angstgegner te zijn. We spelen goed, geven geen kansen weg en komen ietwat fortuinlijk op 0 - 1. De tweede helft heeft Heino de bal maar komt niet tot kansen. Echter door twee uitzonderlijk knullige momenten gaan we uiteindelijk met 2 - 1 van het veld. In de kleedkamer vloeien de tranen en om eerlijk te zijn was dat zeer begrijpelijk (zo zonde!!). Dat je daarna een bestuurskamer in moet met leiders en trainers van Heino die met een enorme air rondlopen maakt het er niet veel beter op.



Met een goed gevulde bank (dat is ook wel eens anders geweest) spelen we vervolgens tegen de Zweef. In de warming up blijkt dat Demi haar vinger uit de kom raakt maar met wat tape en paracetamol speelt ze de wedstrijd uit. Later blijkt dat ze er voor minimaal 6 weken uit is. Met feitelijk maar één keeper bij de drie vrouwenelftallen maakt dat het er niet makkelijk op. Tegen een goede ploeg die te laag staat voor wat ze laten zien spelen we 2 - 2. Eindelijk weer een puntje.

Op 30 november spelen we tegen de nummer 2 Hellendoorn. We kunnen er kort over zijn. Een goede ploeg, een stevige ploeg en we hadden niet veel in te brengen. Elsbeth Schaapman nam de honneurs waar op doel. De laatste 20 min spelen we ook nog met tien speelsters omdat de bank niet goed gevuld was en we werden geconfronteerd met een aantal blessures. Iedere week hebben de leiders van de vrouwen elftallen contact met elkaar om te overleggen hoe we het weer gaan doen op zaterdag.

We hebben simpelweg een beperkt aantal spelers en moeten het met elkaar doen. Zeker een aandachtspunt voor het volgende seizoen. De laatste wedstrijd tegen vv Oene is er een waar we eindelijk weer getergde dames zien die echt willen winnen. Het thema voor deze wedstrijd was dan ook Willen is Kunnen. Een prima wedstrijd en dit is waar we naartoe willen met elkaar en dat gaat nog niet altijd vlekkeloos natuurlijk. Met Elsbeth wederom op het doel verliezen we, onnodig, met 1 - 2 in de 87e minuut.

Conclusies tot nu toe:

- **Conditioneel zijn we gegroeid** maar fysiek moet er nog wel het een en andere gebeuren.
- Na een seizoenshelft met **7 punten** één na laatste staan is niet terecht maar is wel wat het is.
- We gaan **Nicky en Leny** missen in het aankomende half jaar. Een half jaar stagelopen in Barcelona en het overzeese gebied is niet te combineren helaas.
- De sponsoren (prima etentje door Joop georganiseerd bij de **Fabriek**) zijn tevreden met de stappen die al zijn gezet.
- We gaan het tactisch plan iets omgooien om zo **meer mogelijkheden voorin te creëren**.
- Na de ledenvergadering is het helder dat we met een visiestuk en technisch plan moeten gaan komen voor zowel de meisjes als de vrouwenafdeling. Een opzet waar de mogelijk nieuwe vereniging op kan voortborduren. **We kunnen niet 1,5 jaar wachten**.
- **77,5% is de trainingsopkomst**. Ondanks alle blessures en voetballers die in de zorg werken is de opkomst prima.

WINTERKAMPIOEN
opkomst van 94,7%



*Roos
Eijkelkamp*

Column



Herman Oosterhaar

Bezinningsweekend

Kent u die uitdrukking? zou dominee Gremdaat hebben kunnen gezegd. Ik kende hem tot voor kort niet.

Een tegenstander in onze competitie kreeg dit verplichte reflectiemoment (want dat is het) opgelegd na vermeende ongeregelheden na de wedstrijd. Op de parkeerplaats notabene!

Nou ja, nadenken over dat wat je hebt gedaan is niet verkeerd. Dat zouden meer mensen moeten doen. Of beter nog: vooraf. Het spreekwoord luidt niet voor niets: bezint eer ge begint. Het voorkomt soms veel ellende

Maar goed, reflecteren is niet verkeerd. Wat is er gebeurd, wat heb ik in die situatie gedaan en wat zou ik eventueel een volgende keer anders doen?

Bij het ingaan van de winterstop, begon mijn bezinning 14-daagse. Boven op de berg in Zell am See. Mozes zat 40 dagen op de berg Sinäi maar dat kreeg ik er niet door, haha. "Hebben we het goed gedaan, hadden we dingen anders kunnen doen en zo ja, wat?" "Hoe vliegen we de rest van het seizoen aan en wat willen we dan bereiken?"

De kans op succes is van vele factoren afhankelijk. Maar voor 90 % heb je het zelf in de hand. Als je iets met elkaar wilt bereiken, dan moet je heel hard werken. Dan moet je je eigen belang ondergeschikt maken aan het algemeen belang. Kortom, je zult je soms moeten "opofferen" voor het grotere doel. Dan moet je elkaar ook goed kennen en weten wat een ander drijft om iets te doen. Of juist irriteert. Elk team dat succesvol is vaart op de gemeenschappelijke waarden met de daarbij horende gedragsregels. De coach stuurt daarop. Niet op resultaat. Wanneer je dat doet met elkaar dan bereik je vaak het tegenovergestelde. Het gaat in een teamsport om wij en niet om ik.

Daar ligt ook de grootste uitdaging in de moderne tijd. De mens van nu is veel meer op zichzelf gericht. Een coach zal dus zijn team met elkaar in gesprek moeten brengen.



Wanneer je coacht op wij (de teamwaarden) komt je team op een gegeven moment in de "zone". De "zone" is wat sportpsychologen de toestand noemen waarin het team presteert en hier worden de prijzen verdeeld. Niet elk team komt daar. De meesten niet. Het is alleen hen gegeven die met toewijding, passie en commitment aan elkaar bereid zijn om te strijden voor elke bal, elke meter en elk punt.

Boven op de berg in Zell am See besloot ik om de rest van het seizoen toch iets anders te benaderen. Meer vanuit mijn eigen overtuiging, dus coachen op beginnersgeest, op taakacceptatie, op heldere waarneming en op concentratie. 4 uitgangspunten met één en hetzelfde doel: winnen!

Trainerspraat Fred Lanjouw

Trots werd er in een eerdere nieuwsbrief aangekondigd dat er dit seizoen een derde damesteam op de been gebracht is. Vlak voor de amateurtransferdeadline schreef een groot aantal dames zich over vanuit verschillende verenigingen uit de regio. Dat betekent een hoop nieuwe gezichten op Sportpark Gerner. Eén van die nieuwe gezichten is Fred Lanjouw, die dit jaar op de dinsdag de trainingen op zich neemt.

Eigenlijk was het de bedoeling dat dit seizoen voor het eerst – na jaren training geven bij het wit-blauwe Z.A.C. – weer een seizoen zou worden waarin Fred Lanjouw (54) niet op het trainingsveld zou staan. Zijn tweelingzonen gaan voor het eerst naar de senioren en doordat zijn dochter Birthe geen heil zag in het combiteam van Z.A.C. en SVI en naar Dalfsen verkaste, hoefde Lanjouw zijn belofte om daar één keer in de week de training te verzorgen niet meer na te komen. “Dat was een goed vooruitzicht. Op een gegeven moment word je te oud om elke week nog van zeven tot half tien op het veld te staan.” Toen er echter vanuit Dalfsen bericht kwam dat er nog geen trainer was voor vrouwen 3, stapte Lanjouw toch maar op de fiets.



Op dinsdagavond parkeert Lanjouw zijn tandem met trapondersteuning in het fietsenhok van Sportpark Gerner. Tegen een hekje, want een standaard heeft de fiets niet. Dat is niet het enige wat de fiets mist. “Ik heb maar een zaklamp meegenomen. De fiets heeft geen goede lamp en die eikels op het fietspad langs de Poppenallee zijn best gevaarlijk.” Hij heeft zich voorgenomen om bij droog weer, het hele seizoen op de fiets te komen. “Maar thuis heb ik twee auto’s staan, dus als het koud wordt kan ik me goed voorstellen dat ik die verleiding niet kan weerstaan.

Behalve bij Z.A.C. heeft Lanjouw ook trainerservaring opgedaan bij de club waar hij vroeger zelf ook voetbalde: OZC. “Misschien dat de ASC’ers mij nog kennen van de wedstrijden die ik op Gerner heb gespeeld, maar zoveel indruk heeft dat vast niet gemaakt.” Op het wereldwijde web circuleert nog een teamfoto van de D3 uit het seizoen 1996/97. Op de bovenste rij, helemaal links, staat een jonge trainer Fred, met snor. “Dat was niet eens mijn eerste seizoen.”

De training van tevoren tot in de puntjes voorbereiden doet Lanjouw niet. “Ik hoef van tevoren niet te weten hoeveel dames er komen trainen.” Op de avond zelf kijkt hij wat de opkomst is. “Meestal ongeveer zestien”, aantallen waar de lage senioren op donderdagavond tegenwoordig alleen maar jaloers kunnen zijn. Elke training ziet er hetzelfde uit: “Warming-up, passen trappen, afwerken en dan partij.” Welke vorm kiest hij op basis van wat de dames op dat moment nodig hebben. “Van tevoren vertel ik ze wel wat ik wil doen, maar ook hier is het me nog geen één keer gelukt me daar aan te houden.” Snel kunnen schakelen op basis van wat de dames nodig hebben, is iets wat Lanjouw heeft geleerd tijdens zijn werk voor de klas, op de veiligheidsacademie van Aventus, in Apeldoorn.

’s Zaterdags laat Lanjouw de leiderstaken over aan Herwi Westera. “Op zaterdag wil ik me niet binden aan één team. Ik wil ook bij mijn jongens kunnen kijken en ook thuis wordt er nog het één en ander van mij verwacht.” Op 19 oktober nam Lanjouw – bij afwezigheid van Westera – uitgerekend in de wedstrijd tegen Z.A.C./SVI de honneurs waar. Tegen het team dat hij eigenlijk zou gaan trainen pakte dames 3 hun eerste puntje van het seizoen: 2-2.

En voor wie zich nog afvraagt wat er in dat boekje op die oude teamfoto staat: “Niks! Daar moesten alle trainers mee op de foto.”



Darttoernooi

De activiteitencommissie organiseerde in januari 2006 een Dartstoernooi voor leden van ASC '62. Dit werd zo'n succes dat zij nu, 18 jaar later, nog steeds tijdens de winterstop in januari eenzelfde toernooi uitschrijven. Later werd het toernooi nog uitgebreid met een kampioenschap voor koppels (teams van twee personen die tegen elkaar spelen) en het bleef leuk.

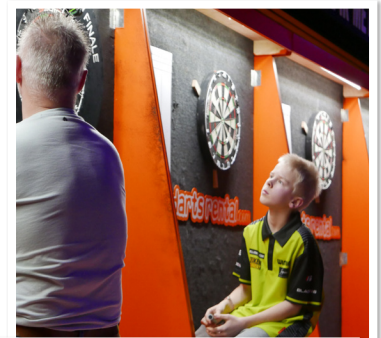
Vele winnaars, soms meerdere jaren achter elkaar, passeren de revue, maar ook in hun 'nadagen' blijven ze komen om op vrijdag en/of zaterdag de pijlen te gooien. Iemand die ook al ettelijke jaren aanwezig is om de boel te coördineren is Antoine Feijen. Vaak ondersteund door z'n vrouw en zoon, lukt het hem uitstekend om alles in goede banen te leiden.

Dit jaar waren er 186 deelnemers, 61 koppels en 64 singles, die in het tot een Dartshall omgetoverd clubgebouw op 15 Dartsborden uitmaakten wie de beste was of zelfs wie de beste van de slechtsten was, dit laatste is ook een serieuze finale.

De teams met vaak originele en merkwaardige namen – zoals No Double No Trouble, 180 Linkerbaan, Bullshitters of Ik heb Fiat om er maar een paar te noemen – speelden op vrijdag wie de winnaars en wie de beste verliezers waren. Deze laatste categorie ging tussen Pijltjes en Pilsjes (Tycho Seifert en Olav Bekedam) en Rosjbeef (Roas Kloppenburg en Ryan Nieuwland), Pijltjes en Pilsjes wonnen deze. Het team 't Hooiskuurtje (Jurrian Holsappel en Florian Braam) moest de wisselbeker afstaan aan 'De materiaalman en de terreinknecht' (Chiel Pasman en Sander Bakhuis). In een spannende finale moesten de winnaars van vorig jaar het afleggen tegen de nieuwe Koppeldartkampioenen!

Het ASC- Dartkampioenschap op zaterdagmiddag eindigde rond een uur of acht met de beslissende uitgooi van Werner – Mr Fast – Snel. Onder leiding van caller Silvan Kloppenburg en schrijvers Arjan Stabij en Gijs Hartkamp speelde Werner Snel tegen Bokito (Frank Borger) om de best of 3 sets.

De halve finales gingen tussen Skutsje (Tom van Zanten) en Werner – Mr Fast – Snel en Darthvader (Lejo van Dommelen) en Bokito (Frank Borger). Uit de verliezersronde tussen Jos Klaassen en Martijn Porte kwam eerstgenoemde als winnaar uit de strijd.



Overigens stonden de dartskampioenschappen ook weer in het teken van een fraai stukje huisnijverheid. Voor de gelegenheid komt ieder jaar immers de speciale dartplank tevoorschijn. Die is exact op maat gemaakt, waarbij het houtwerk de volledige radiator en vensterbank aan de veld-C-kant van het clubgebouw bedekt.

Over een afstand van tien meter, maar precisie op de vierkante centimeter, waarbij speciaal ruimte is gemaakt voor de draaiknoppen en uitstekende buizen die bij de radiator horen. De plank beschermt de apparatuur tegen eventuele bouncers – Engels voor 'ketsers' – uit het dartbord. Maar is ook uitstekend geschikt voor het uitstellen van drankflesjes of het opwarmen van het achterwerk, mits dat niet te groot is.

Wie nu de geestelijk vader (of moeder) is van het timmerwerk blijft overigens onduidelijk. Zo claimt Martijn Visser een patent te hebben op de plank, maar schijnen naar verluidt Dimmy Mol en Tonny Ekkelenkamp ook een (vaste) hand in de realisatie te hebben gehad.



Werner
Snel



VAN DE FUSIETAFEL:

Informatie- en meedenkavonden in aantocht

De afgelopen maanden is door de stuurgroep en werkgroepen hard gewerkt aan het onderzoek dat zou moeten leiden tot een fusie van voetbalverenigingen ASC'62 en SV Dalfsen. Onlangs heeft Werner Snel, voorzitter van de stuurgroep fusie-onderzoek, tijdens een ledenvergadering van beide verenigingen een presentatie gegeven. Tijdens deze presentatie werd het proces voor het komende jaar toegelicht. Net zoals de stappen die de stuurgroep – met hulp van de werkgroepen – de komende tijd gaat zetten. De volledige presentatie is terug te vinden op onze website: www.toekomstvoetbalindalfsen.nl.

En er werd een oproep gedaan aan de leden om vooral mee te denken, omdat juist de input vanuit de mensen die het betreft uiteindelijk noodzakelijk is om een fusie kans van slagen te geven. De komende maanden staan dan ook in het teken van verschillende informatieavonden waarin leden en betrokkenen de gelegenheid krijgen om vragen te stellen, maar vooral ook hun mening te geven. De eerste informatieavond is maandag 24 februari, aanvang 20.00 uur in het clubgebouw van ASC'62.

Informatieavonden

De stuurgroep fusie-onderzoek streeft ernaar om medio mei 2025 de eerste bevindingen bekend te maken, waarin de mogelijkheden en toekomstvisies van beide verenigingen worden geschetst. Om iedereen zo goed mogelijk op de hoogte te houden én om de meningen te toetsen worden er naast de eerste nog twee informatieavonden georganiseerd.

- **Maandag 24 februari 2025, 20.00 uur (ASC'62)**
- **Woensdag 9 april 2025, 20.00 uur (SV Dalfsen)**
- **Donderdag 22 mei 2025, 20.00 uur (ASC'62)**

Tijdens deze avonden wordt de voortgang van het onderzoek gepresenteerd en worden vragen beantwoord. Daarnaast wil de stuurgroep ook meningen, ideeën en opmerkingen ophalen onder de leden en betrokkenen. Ook is het een mooie gelegenheid voor leden en betrokkenen om met elkaar over die meningen, ideeën en opmerkingen in gesprek te kunnen gaan. De bijeenkomsten vinden plaats in de clubgebouwen van SV Dalfsen en ASC'62.

Samen werken aan onze toekomst Werner Snel:

"We hopen op een grote opkomst tijdens de informatieavonden, zodat we gezamenlijk kunnen werken aan de toekomst van onze verenigingen. Het fusie-onderzoek is een zorgvuldig, maar vooral een gezamenlijk proces. Juist door dit samen op te pakken kunnen we ervoor zorgen dat alle belangrijke punten worden meegenomen. De input van leden en betrokkenen is daarbij onmisbaar.

Wanneer eindbesluit?

Het is belangrijk daarom dat iedereen zich goed geïnformeerd voelt en betrokken blijft bij dit proces. Naar verwachting wordt het fusieplan begin 2026 gepresenteerd aan de leden, daarop mag iedereen zijn of haar stem uitbrengen.

Ideeën zijn welkom

Leden, vrijwilligers en ouders van jeugdleden die hun ideeën willen delen over de toekomst van het voetbal in Dalfsen worden van harte uitgenodigd om contact op te nemen. Zij kunnen hun ideeën mailen naar info@toekomstvoetbalindalfsen.nl. Graag jullie feedback en ideeën! Binnenkort is ook meer informatie te vinden op www.toekomstvoetbalindalfsen.nl.



Jan Wittenberg

Vizier naar beneden, knuppel in de hand, blik op oneindig

Ach, is Jan Wittenberg (64) eerlijk. Hij zou best terug naar de tijd willen dat hij er namens de mobiele eenheid met de knuppel op los kon slaan. Viziertje omlaag, even de straat leegvegen, en dan sterke verhalen vertellen. Hij trekt een grimas. „Nu moet jij eens heel goed luisteren! En toen kreeg ik rood. Nog voor de wedstrijd begon.”

Aard van het beestje, blijkt wanneer Wittenberg deze donderdagavond goed gemust de brede klapdeuren in het clubgebouw open zwiept en begint te vertellen. Aan de bar de bekende gezichten, variërend van groenteboeren en schilders tot marechausseespecialisten, plantentuinaccessoiresverkopers en gepensioneerde ambtenaren. De beste anekdotes bewaart hij echter voor in de bestuurskamer. Zijn domein.

„Doorgaans ben ik hier elke donderdag”, verklaart Wittenberg. Als voorbereiding voor de zaterdag, waarbij hij als leider van het tweede herenelftal meedoet met het geschuif van spelers, om in het weekeinde maar zo goed mogelijk voor de dag te komen. „Dat tweede elftal past mij als gegoten. De gemoedelijkheid vind ik prettig. En ik doe het al jaren met ‘die lange.’” Wittenberg, zelf klein van stuk, doelt op oefenmeester Tristan Breukelman. Ze hebben een stilzwijgende afspraak. Zij aan zij. Al jaren. „Als de één stopt, stopt de ander. Maar nu nog lang niet.”

Hij begint echter zelf met voetballen in buurgemeente Ommen, waar de dan al kleine Wittenberg het geel-zwart van OZC verdedigt. Hij maakt carrière, maar vooral buiten het veld. „Bij de politie kwam een functie vrij in Leiderdorp. Toen zijn we daarheen verhuisd.” De rechtsbuiten - ‘zo rap als de brandweer’ - belandt daar in een politievoetbalteam. „Onze chef heeft toen een team gemobiliseerd. We speelden competitie. Dat ging er van.”

Een eenheid, binnen en buiten het veld. Zoals dat ook geldt voor het peloton van de mobiele brigade waar Wittenberg eenmaal terug in het Vechtdal bij belandt. Hij wordt lid van ASC’62, vooral omdat dochter Daphne begint met voetballen. Maar de weekenden zijn voor hem. „Bij FC Zwolle stonden we altijd paraat. Wanneer Utrecht of Den Haag langskwam konden we aan de bak.” Vizier naar beneden, knuppel in de hand, blik op oneindig en rammen op alles wat beweegt. „Camera’s waren er nog niet, dus dan konden we er af en toe eentje flink te grazen nemen.”

Wittenberg ging daarnaast geregeld mee naar Deventer, voor de clash met Go Ahead Eagles. „Sloegen we voor de Zwolle-supporters aankwamen eerst iedereen de hele wijk door.” Een beetje ruimte

maken, noemt hij dat. Wroeging kent hij daarbij niet, hoewel hij zich wel degelijk bewust is van zijn rol. Als platte pet heeft hij rond Dalfsen regelmatig nachtdiensten, waarbij collega’s hem attenderen op het licht dat in het clubgebouw van ASC’62 brandt. „Oh, daar zijn ze vast nog even aan het schoonmaken’, zei ik dan maar.” Lastig kan het wel zijn, zo’n dubbelfunctie. „Maar als het echt te dol wordt, zeg ik er wél wat van.”

Een kwart eeuw is Wittenberg nu lid van ASC’62, en onlangs nam hij de oorkonde - ‘comic sans’ als karakteristiek lettertype - in ontvangst. Hij stipt het meisjesvoetbal aan, waarbij hij met onder meer Heleen Rozendaal en dochter Daphne trofeeën pakt. Met een blik op de verdwenen prijzenkast: „Maar die zijn dus weg.” Zijn snor gaat eraf wanneer het tweede elftal zich bij Berkum handhaaft. Iedereen geschokt. Later doet hij dat nog eens als tegenprestatie om de strijd tegen spierziekte ALS te ondersteunen. „Maar zo’n snor groeit er binnen twee maanden weer aan. Tot in de puntjes.” Olie heeft hij voor het onderhoud niet nodig. „Alleen mijn vrouw Aletta is niet zo’n voorstander.”

Zonder wapens te gebruiken heeft Wittenberg het als leider af en toe aan de stok met de arbitrage van dienst. Zoals toen in Rijssen, waar hij zich met spelersspasjes in de ene kantine meldt, terwijl hij in de andere moet zijn. Eenmaal daar aangekomen krijgt hij onderuit de zak van de ‘hoofdofficier’. „Of ik even wilde opschieten. Hij griste de pasjes uit mijn hand.” Daar is Wittenberg niet van gediend, waarna een kleine worsteling ontstaat. „Potverd*mme. Nu moet jij eens heel goed luisteren. Hier met die pasjes, en anders trek ik je even de kleedkamer in’, zei ik.” Eenmaal buiten krijgt Wittenberg al voor de wedstrijd begint de rode kaart getoond. Pietluttig, onrechtvaardig. „Toen had ik graag nog één keer de lange lat bij de hand gehad.” Rats.

Die tijd is echter geweest, nu hij doordeweeks als voorlichter van de brandweer en andere hulpdiensten meer van woorden dan van daden is. Op zaterdag is het echter nog altijd het bombastische en langgerekte ‘goed’, ‘keurig’ en ‘kom op’ dat de ether boven Gerner vult. Nu hij sinds kort opa is, is het toch ook de rust die zich meer meester van hem maakt. De knuppel is uit het hoenderhok verdwenen. „Maar het blijft het mooiste wat er is.”



DE ASC'ER



Naam:

Johan Holsappel



Heeft u ooit een bijnaam gehad of heeft u die nog steeds?

Niet echt. Een tijdje op de lagere school, waar ik 'holle' werd genoemd. En soms in mijn tijd als juniorentrainer waar ik, door mij zelf geïntroduceerd, door sommige spelers 'Pep' werd genoemd.

Geboortedatum en waar?

23 juni 1956, Leemculeweg in Dalfsen

Hoe ziet uw thuisfront eruit?

Ik ben al meer dan 42 jaar gelukkig getrouwd met Jenny. We hebben samen 3 kinderen, 2 dochters en 1 zoon en 4 kleinkinderen.

Hoelang bent u lid van ASC'62?

Ik ben lid vanaf 1 juli 1964, dus ruim 60 jaar

Wat is de gaafste ervaring die u heeft meegemaakt met ASC'62?

Dat vind ik een lastige vraag. Ik heb heel veel leuke momenten bij ASC'62 meegemaakt. Vooral ook veel mooie feesten, soms met een aanleiding als bijvoorbeeld een kampioenschap, maar meestal 'gewoon' een gezellig feest.

Hoe ziet uw voetbalcarrière eruit bij ASC'62?

Op mijn 8ste ben ik begonnen bij de E-pupillen. We speelden toen 'gewoon' 11 tegen 11. Op een groot veld met grote doelen. Wel met de beruchte onderlat, zodat de keeper erbij kon. Daarna heb ik alle jeugdelftallen doorlopen, vervolgens het tweede, een aantal jaren in het eerste en in het vijfde.

En als trainer?

In 1975 ben ik op mijn 19e trainer geworden van een pupillenteam. Vervolgens heb ik een cursus gevolgd en al met al 37 jeugd getraind. Een hele mooie tijd, met fijne herinneringen.

En nu?

Zit ik bij de maandagochtendploeg. Kwieke en minder kwieke senioren zorgen ervoor dat het sportpark er netjes bij ligt. Rechte lijnen, lege prullenbakken, schone kleedkamers.

Wat was uw favoriete plekje in het veld?

Ik stond meestal op het middenveld. Mijn voorkeur ging uit naar mid-mid.

Wie vond u de beste trainer?

Het laatste jaar in de A-junioren kregen we training van Joop Bredewold, toen hoofdtrainer. Ik wist niet wat ik meemaakte. Geen gedraaf meer, maar alles met de bal, passen, trappen en veel positiespel. Was voor mij de trigger om jeugd te gaan trainen.

Aan Fred Visser bewaar ik de beste herinneringen.

Wie was de beste voetballer waarmee u heeft gevoetbald?

Dan noem ik er twee, Gerrit Wennemars en Wim Weijdeman.

Welke veranderingen bij ASC'62 zijn u altijd bijgebleven?

Zijn er meerdere. In 1972 gingen we naar sportpark Gerner, daar waren douches met warm water, was wel fijn. De komst van het clubgebouw. De aanleg van de kunstgrasvelden.

Wat mist u het meest van vroeger? Mag over de voetbal gaan, maar ook over iets anders.

Het voetballen, dat lukt op de oude dag helaas niet meer. Zelf voetballen is het allermooiste.

Welke quote/ spreuk zou u graag willen delen met de leden van ASC'62 en daarbuiten?

Zijn er weer twee, namelijk: 'Een koe moet niet vergeten dat hij een kalf geweest is'. De tweede zag ik bij vrienden op een tegeltje en spreekt mij, sinds ik opa ben, enorm aan.

'Kleinkinderen vullen een plek in je hart, waarvan je niet wist dat het leeg was'.

U schoot ooit een bal zo hard in de muur dat de tegenstander knock-out ging?

Eerlijk gezegd was ik dit voorval al lang vergeten, maar vooruit. Het was bij een vrije trap net buiten de 16. Ik mikte te laag en schoot een tegenspeler, als ik me niet vergis van Bergentheim, tegen zijn hoofd. Hij ging volledig out. Was geen prettig gezicht en ik was blij en opgelucht dat hij al snel bij zijn positieven kwam en verder kon spelen.

Held van de maand

Marit Kappers

Na het grote succes en het kampioenschap van het tweede damesteam vorig jaar, is het dit seizoen op zijn zachtst gezegd nog even wennen voor de vrouwen. Waar boegbeeld en tactisch brein Gerard Stegeman een half jaar terug nog over 'wij' en 'ons' sprak, is het na wat mindere resultaten ineens 'zij' en 'hen' geworden.

Maar dat mag de pret niet drukken en ook al staat de teller na 9 wedstrijden op 7 gemaakte en 71 geïncasseerde treffers, kleine succesjes worden met onverminderd enthousiasme gevierd. Zoals afgelopen zaterdag, waar de ploeg op bezoek bij VSCO'61 voor het eerst dit seizoen op voorsprong kwam. Dat er uiteindelijk alsnog een 5-1 nederlaag kon worden bijgeschreven is het vermelden nauwelijks waard.

Want het was dubbel feest op Gerner, omdat naast de behaalde voorsprong Marit Kappers haar 23ste verjaardag mocht vieren. En dat ging tot in de late uurtjes door. Keepster, stormram, gangmaker. Logisch dus dat Marit deze keer verkozen is tot Held van de Maand. Gefeliciteerd!



Held



Huldiging jubilarissen

Op de goed bezochte nieuwjaarsreceptie van zaterdag 4 januari werden 12 leden gehuldigd vanwege hun (onafgebroken) 25-, 40-, 50- of 60-jarig lidmaatschap van de vereniging. Drie jubilarissen waren niet aanwezig. Voorzitter Bert Visscher hoorde dit jaar ook in het rijtje van jubilerende leden. Nadat Bert zijn zoon Bart had gehuldigd nam deze laatste het woord om te vertellen dat toen hij lid werd zijn vader zich ook aanmeldde, als leider.

Voetballen deed Bert in zijn jongere jaren, niet erg verdienstelijk, memoreerde Joop Bekedam vervolgens. Daarentegen heeft hij zich de afgelopen 25 jaar wel heel verdienstelijk gemaakt op allerlei ander gebied binnen de vereniging. Joop stond hier kort bij stil voordat Bert ook zijn speldje en oorkonde kreeg uitgereikt.

25 JAAR

Harry Gort
Bart Visscher
Wilmer Volkerink
Harold Pierik
Johan van de Kamp
Robert Westera
Jan Wittenberg
Martijn Everts
Bert Visscher

40 JAAR

Daniël van Oenen

50 JAAR

Alex Ekkelenkamp
Janneke van Leussen
Tonnie Ekkelenkamp
Jurrie van Keulen

60 JAAR

Johan Holsappel



Lief en Leed

In de nieuwste editie van Lief en Leed het verhaal van Jan Steen, een voetballer met een uniek verhaal. Bij OZC in Ommen, waar zijn vader een van de oprichters was, zette hij zijn eerste stappen op het veld. Vanaf zijn 28e kwam ASC'62 in beeld, de club waar Steen zijn plek vond. Tegenwoordig is het leven anders, de uitdaging heet Parkinson. Maar zoals op het veld, geeft Steen ook nu niet op.

De deur gaat open en Steen begroet ons met een glimlach, een kop koffie staat al klaar. In de kamer springt een oude hond tegen ons op, kwispelend alsof hij veel jonger is dan zijn 15 jaar. "Die was van mijn zoon," legt Steen uit. "Maar die is naar Frankrijk verhuisd, dus woont hij bij ons." Terwijl de hond zijn plekje opzoekt en weer indommelt, begint Steen te praten over zijn tijd bij ASC'62, de successen en de strijd die hij nu voert. Bij zijn verhuizing naar Dalfsen had Steen geen twijfel: "Waar je woont, daar hoor je ook te voetballen." Bij ASC'62 vond hij zijn plek, tussen vier keer Wim en de trainers Fred Visscher en Fred Rienstra. Eind jaren '80 vierde hij zijn grootste triomf: een kampioenschap, behaald op het veld van SVI. "Het was een mooie tijd," zegt de oud-middenvelder, alsof hij nog precies weet hoe het voelde. Later, in het derde elftal, volgde nog een titel, dit keer als aanvoerder. Toen het niveau hem niet meer prikkelde, werd hij scheidsrechter. Daarnaast bleef Steen via de technische commissie nauw betrokken bij ASC'62, waar hij, toen nog met vaste hand, de koers bepaalde rond het aanstellen en ontslaan van trainers.

Steen's leven draaide om het onderwijs. Eerst voor de klas, daarna als directeur van basisschool Het Kleine Veer en later bij Landstede. "Het mooiste was altijd om mensen verder te helpen. Maar in 2016 veranderde alles", vertelt de Dalfsenaar rustig, roerend in een kopje koffie. "Het begon met iets kleins, trillende vingers. Maar ergens wist ik het al." Na onderzoeken bij de dokter en in het ziekenhuis kreeg hij de bevestiging: Parkinson. Het betekende het einde van zijn werk en zijn tijd als scheidsrechter. "Zelfs simpele dingen, zoals lopen en schrijven, werden steeds moeilijker." Een demonstratie volgt. Hij loopt rustig door de kamer, alsof hij even wil nadenken. Maar plots zwaait zijn rechterarm omhoog, een onverwacht en ongecontroleerd gebaar. Hij blijft even staan, kijkt naar zijn hand alsof het niet van hem is, en vervolgt daarna zijn weg terug naar de stoel. De boodschap is stil, maar duidelijk. Parkinson treft veel mensen, ook enkele bekende namen zoals Rob de Nijs, Ernst Daniël Smid en Prins Claus (God hebbe zijn ziel). Net als Smid heeft Steen een Deep Brain Stimulation-operatie ondergaan.



Hoewel de ziekte niet geneest, heeft de ingreep zijn kwaliteit van leven aanzienlijk verbeterd en hem meer bewegingsvrijheid gegeven.

Langzaam draait het gesprek richting de vraag waar het allemaal begon, en wie of wat daarbij de grootste schuldige is. Zijn blik glijdt naar de tuin buiten, waar de wind door de takken jaagt. "Je probeert biologisch te eten, maar wat heeft het voor zin?" vraagt hij, zijn stem zacht trillend. "De gifstoffen waaien overall heen, zelfs naar biologische gewassen. Bloemen, lucht, voedsel – alles zit ermee vol. Zodra de akkers oranje kleuren weet je dat ze weer bezig zijn met glyfosaat." De cynische werkelijkheid is dat het petrochemisch conglomeraat Bayer-Monsanto niet alleen de verantwoordelijke is voor de productie van deze schadelijke stoffen, maar ook profiteert van de verkoop van medicijnen die de schade moet herstellen. Zo rinkelt de kassa twee keer, en met die opbrengsten kunnen ze de publieke opinie en de wetenschap beïnvloeden zoals het hen uitkomt. De oud-onderwijzer ziet het creëren van bewustwording daarom als zijn voornaamste taak. Mensen waarschuwen voor de risico's van landbouwgif is iets waar hij invloed op kan hebben. Maar het agro-industrieel complex te lijf gaan zou voelen als een onmogelijke missie, alsof hij Jan met de korte achternaam is. "Daar kan een gewone man als ik niet tegenop boksen."

Toch bokst Steen tegenwoordig wél, letterlijk zelfs. Met een groep lotgenoten oefent hij zijn hand-oogcoördinatie in een sport die verrassend goed helpt.“ Een soort omgekeerde Muhammad Ali,” grapt hij, verwijzend naar de bokser die juist door zijn sport Parkinson kreeg. Ondanks zijn ziekte hoeft Steen dus niet stil te zitten. Het boksen vult zijn weekritme perfect aan, dat verder bestaat uit fysiotherapie, de maandagochtend in de kantine en op woensdag een bezoek aan de Parkinsondag in Dalfsen. Daar puzzelt hij met lotgenoten, maakt muziek of wisselt ervaringen uit. Die gesprekken zijn waardevol, maar soms ook confronterend. “Je ziet anderen die er slechter aan toe zijn, en dat zet je eigen situatie in perspectief.” Het houdt hem scherp, maar niet zwaarmoedig. Hij leeft met de dag. Good days, bad days “Een wedstrijd leiden? Fysiek zou het misschien wel gaan. Maar ik weet nooit hoe de dag uitpakt. Het is niet te voorspellen.

“Gelukkig heeft hij humor om op terug te vallen “Als ik een rare beweging maak, zeg ik dat het door de ziekte komt. Niemand kan daar tegenin gaan.” Met wat hulp van zijn vrouw woont de tweevoudig kampioen nog altijd zelfstandig. In de tuin is hij ook vaak te vinden, samen met zijn zwager. “Een beetje onkruid wieden, meer is het niet,” zegt hij nuchter. Een gifspuit komt er uiteraard niet aan te pas. “Maar ja, wat voor verschil maakt dat nu nog?” Samen met zijn zoon Bram bezoekt hij de wedstrijden van ASC'62 heren 1. Bram, die het syndroom van Down heeft, mag plaatsnemen in de dug-out tussen de spelers. “Hij vindt dat prachtig. Hij kent iedereen beter dan ik,” zegt hij lachend. Zelf staat de clubman tussen een groep trouwe supporters.“ Het is een club met een groot hart. Het geeft mijn leven invulling, en ik ben blij dat ik nu alleen maar hoeft te genieten, in plaats van trainers te beoordelen.”



Jan Steen (rechts) namens ASC'62 in actie tegen René Eijkelkamp.

ASC'ER OP STAP

Stijn in Praag

Op vrijdag 20 september 2024 verscheen er een prachtig filmpje op de socials van het zevende. Coach Jop Westera roept- samen met zijn assistent Bo Stokvis- spits Stijn Brinksma bij zich in de bestuurskamer. De persoonlijke prestaties van Stijn laten in het begin van het seizoen nog wat te wensen over. Dromend over werelddoelpunten snapt Stijn niet goed waar zijn coaches het over hebben. Totdat hem gevraagd wordt een glas bier in één keer leeg te drinken. Dit lukt Stijn totaal niet. Daaropvolgend wordt Stijn op trainingskamp gestuurd naar Praag- "de stad van de pils"- om daar te leren bierdrinken.

Terug naar de tegenwoordige tijd. Stijn verblijft momenteel al zo'n drie maanden in Praag en dat bierdrinken lukt hem daar wel aardig: "Met een prijs van €2,00 per halve liter, smaken ze hier maar al te goed." Dat zijn prijzen waar we zelfs in ons clubgebouw jaloers op kunnen zijn.

Toch is goedkoop bierdrinken slechts een bijkomstigheid voor Stijn. Hij heeft de reis naar Praag vooral gemaakt om daar een semester lang Geografie te kunnen studeren." Met opgedane kennis over onder andere de overstromingsrisico's en de stedelijke structuur van de Tsjechische hoofdstad, ben ik weer heel wat wijzer geworden."

Het was voor Stijn wel even wennen niet meer wekelijks op sportpark Gerner te verschijnen. "Al helemaal na de vlammeende seizoenstart van het zevende. Dan blijkt dat je toch meer misbaar bent, dan je stiekem hoopt. "Om de tweede seizoenshelft weer helemaal mee te kunnen doen met de mannen van het zevende, voetbalt hij wekelijks een potje zeven tegen zeven op de Tsjechische velden.



Ook mag Stijn zich een echte groundhopper noemen. Hij heeft de 5(!) profclubs van Praag allemaal al eens live in actie gezien. Over hun voetbalkwaliteiten is hij niet echt te spreken: "Menig amateurvoetballer kan hier ook nog wel op meekomen." De fans van Feyenoord zullen het hier- na een klinkende 4 - 2 overwinning in de Champions League- vast mee eens zijn.

Begin februari keert Stijn weer terug naar Dalfsen. Waar hij vast door zijn teamgenoten warm onthaald zal worden. Wie weet neemt Stijn het dan wel op tegen Koen Ottens in zijn wekelijkse rubriek 'Koen van de Week', waar Stijn mag laten zien wat hij nou echt geleerd heeft in Praag.



De analyse

Onvermoeibare motor op de rechtervleugel

Flankaanvallen als handelsmerk. Vleugelverdediger Joran uit de Bosch (20) heeft er na zijn vliegende start bij het eerste elftal van ASC'62 pijsnel patent op genomen. In het gewonnen bekerduel met Turkse Kracht (4-0) stormt hij zes keer naar voren. En heeft hij bij meer dan 75 procent van zijn balcontacten een keurige voortzetting in huis.

„Keeeeeeeeeeeeeeeeeeeeuurig Joran”, roept trainer Herman Oosterhaar, nadat hij zijn rechtervleugelverdediger in de 22ste minuut van het duel tegen Turkse Kracht uit Deventer opnieuw op ziet stomen. De voorzet is hard, zuiver, strak en bijzonder scherp, maar het ontbeert de aanvalslinie aan stootkracht om het laatste zetje te geven.

De oefenmeester keert zich naar het publiek dat zich met dikke, warme jassen achter de dug-out van het kunstgrasveld heeft samengepakt. En doceert: „Dan moet je net dat geluk hebben dat er iemand tegenaan loopt.” Even later neemt hij zijn pupil over een afstand van zo'n zestig meter opnieuw onder zijn hoede. Ruimte genoeg. „Toe maaaaaaaaaaaaaaaaaar.”

Opbouwende kritiek is er ook, wanneer de zesde balberoering van de wedstrijd weliswaar schuin naar voren wordt gespeeld, maar met een kromme boog in de voeten van een tegenstander belandt. Een counter wordt in de kiem gesmoord, omdat ASC'62 er negentig minuten bovenop zit. „Gewoon een slechte pass. Moet je ook kunnen zeggen.”

De splijtende voorzet van net daarvoor is in het bekerduel op deze frisse, mistige donderdagavond in oktober het vijfde wapenfeit van Joran uit de Bosch (20). De back verkiest een aantal zomers geleden de jeugdopleiding van FC Dalfsen boven die van Hoonhorst en Wijthmen. En verzet zijn bakens naar tien kilometer verderop.

Na seizoenen in JO17-1 en JO19-1 maakt hij de overstap naar het eerste elftal van ASC'62 en sindsdien is de pijsnelle verdediger over het algemeen niet meer weg te denken uit het basiselftal. „De teller staat op 59 officiële duels”, heeft teamleider Arjan Stabij met lineaal in zijn schrift onderstreept. „Met vanavond erbij.”

En dus speelt Uit de Bosch ook tegen Turkse Kracht, waar andere vaste waarden rust krijgen en op de bank voornamelijk grappen en grollen maken over het warmloopgedrag van de tegenstander. Of onderweg zijn om de ene na de andere over de omheining geschoten bal uit de bossen van Haersolte te halen. Net als clubicoon Gert Buitenhuis dat doet.

Het regent licht, maar het golft vooral op sportpark Gerner. Een stortvloed van aanvallen, en daar heeft Uit de Bosch met zijn spel naarmate de avond vordert een groot aandeel in. Alhoewel, al in de eerste minuut is het raak, wanneer de rechterbuitenspeler in het 1-4-2-3-1- systeem van Oosterhaar wordt ingespeeld. En het hek daarmee opent. De back dendert er overheen, zoals de gebroeders Roelvink dat doorgaans over de Gooise matras doen.

Het zet de toon, in een wedstrijd waarin Uit de Bosch uiteindelijk 36 keer de bal beroert. In 77 procent van al die contacten (28 passes) heeft de 20-jarige jongvolwassene een goed vervolg in huis. Slechts 5 keer (1,8 procent) levert hij de bal in.

Dat levert echter geen gevaar op, omdat de bekeropponent daarvoor te zwak is én Uit de Bosch met zijn snelheid gereedschap in handen heeft om het huis tijdig te repareren. In duel komt de vleugelverdediger deze avond nauwelijks, maar gebeurt dat wel dan wint hij dat als op een dood akkertje. Alleen diep in de tweede helft verliest hij een tweestrijd om de bal.

Zonder gevaar, zoals heel ASC'62 een zorgeloze wedstrijd beleeft. Nadat in de 27ste minuut via een hoekschop - Uit de Bosch kijkt vanaf de middenstip toe - de ban wordt gebroken, ontstaat meer ruimte aan de rechterkant. Binnen twaalf minuten na de 1-0 zet hij dan ook zijn handtekening onder voorzet nummer drie en vier. Nog voor rust wordt het 2-0.

De statistieken die Uit de Bosch na de volle negentig minuten overlegt vertekenen enigszins. Zo grossiert de back in breedtepasses,





Statistieken

Passes	36
Goed	28
Matig	3
Slecht	5
Vooruit	13
Breed	15
Achteruit	8
Duels	4
Gewonnen	3
Verloren	1
Schoten	1
Op doel	0
Naast doel	1
Rapportcijfer	7,8

maar dat heeft met zijn in trainersjargon hoge positie op het veld te maken. Een balletje naar links en rechts is gevaarlijk, maar al heel wat minder wanneer dat op lijn van de assistent-scheidsrechter van de tegenpartij gebeurt.

Dan zijn ze bovendien aanvallend ingestoken, blijkt ook wanneer Uit de Bosch kort na de thee voor de vijfde keer naar voren stormt. Even later volgt de 3-0 en zo halverwege het tweede bedrijf vraagt het slot op de deur of hij óók eens met een hoekschop mee mag. Nee, want juist door die veldbezetting kan ASC'62 bij dode spelmomenten zo gevaarlijk zijn.

Het spel kabbelt voort en de reservebank verandert om de zoveel minuten van samenstelling om maar zoveel mogelijk spelers minuten te laten maken. De opponent hapt naar adem, waar doorgaans de tanden in transcontinentale vleesgerechten worden gezet. Voor ASC'62 blijkt het bekerduel echter een tussendoortje, dat met 4-0 wordt verorberd.

Het smaakt naar meer, ook voor de inmiddels vaste drager van rugnummer 3. Terwijl de sociale media worden bediend, het wedstrijdlicht wordt gedimd en de Brabantse nachten weliswaar lang zijn maar na deze winst in de muziekdoos blijven, staat voor Uit den Bosch een volgend duel op het programma. En een nieuwe mogelijkheid om bakens te verzetten.



Hoofdsponsors

ASC '62



